

DOI <https://doi.org/10.30525/978-9934-26-615-7-16>

**IMPLEMENTATION OF THE STRATEGY FOR REFORMING
PUBLIC ADMINISTRATION IN UKRAINE FOR 2022–2025:
LEGAL SUPPORT FOR PUBLIC ADMINISTRATION ENTITIES
IN THE INFORMATION SPHERE OF UKRAINE**

**РЕАЛІЗАЦІЯ СТРАТЕГІЇ РЕФОРМУВАННЯ ДЕРЖАВНОГО
УПРАВЛІННЯ УКРАЇНИ НА 2022–2025 РОКИ: ПРАВОВЕ
ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ СУБ'ЄКТІВ ПУБЛІЧНОГО УПРАВЛІННЯ
ІНФОРМАЦІЙНОЮ СФЕРОЮ УКРАЇНИ**

Voronkova O. I.

Postgraduate student

*State Scientific Institution «Institute
of Information, Security and Law
of the National Academy of Legal
Sciences of Ukraine»
Kyiv, Ukraine*

Воронкова О. І.

аспірантка

*Державна наукова установа
«Інститут інформації, безпеки
і права Національної академії
правових наук України»
м. Київ, Україна*

Загальна динаміка виконання плану щодо реалізації Стратегії реформування державного управління України на 2022–2025 роки (далі – Стратегія) [1] наступна: 1) щорічні урядові звіти про виконання Стратегії описують певний нерівномірний прогрес і «вузькі місця» за всіма компонентами (координація політики, надання послуг, підзвітність, цифрове врядування та ін.) через війну, кадрові та ресурсні обмеження; 2) зовнішня оцінка (моніторинг 2024 р.) Програми підтримки вдосконалення врядування та менеджменту (далі – Програма SIGMA) [2] та Організації економічного співробітництва та розвитку (далі – OECD) підтвердила: загальний рівень спроможності близький до 2021 р.; просування – «обмежене / помірне» і дуже різниться за сферами. У назвах офіційних документів України досі фігурує «державне управління», навіть коли зміст охоплює ширший публічний сектор; у Стратегії змістовно мається на увазі «публічне управління». Аналіз результатів моніторингу доводить необхідність посилення уваги до реформування публічного управління інформаційною сферою України з боку держави, інституцій суспільства та наукової спільноти. Це зумовлено тим, що це управління є ключовим інструментом реалізації як Стратегії реформування державного управління України, так і «Принципів державного управління» програми SIGMA [3],

та забезпечує євроінтеграційний прогрес, інформаційну безпеку, цифрову трансформацію.

Аналіз Стратегії [1] доводить, що вона базується на комплексному підході, який в умовах інформаційного суспільства включає: 1) технологічні інструменти; 2) нормативно-правові інструменти; 3) організаційно-управлінські інструменти; 4) соціально-комунікаційні інструменти; 5) інструменти моніторингу та контролю. Усвідомлюючи значення нормативно-правових інструментів інформаційного суспільства у досягненні Цілей сталого розвитку (далі – ЦСР), зокрема ЦСР № 16, а також важливість внеску юридичної науки у формування наукового забезпечення, слід підкреслити наступне. Правове забезпечення публічного управління інформаційною сферою (далі – ПУІС) України є важливим, оскільки створює фундамент для реалізації стратегічних цілей держави в умовах цифрової трансформації, євроінтеграції.

У межах публікації акцентується увага на дослідженні правового забезпечення суб'єктів ПУІС України як однієї із складових моделей правового забезпечення ПУІС України [4]. На першій стадії було висунуто гіпотезу: суб'єкти ПУІС України як системне утворення (органи публічного управління спеціальної компетенції, органи місцевого самоврядування, інститути громадянського суспільства та суб'єкти господарювання) постають об'єктами правового забезпечення. Правове забезпечення розглядається у вузькому розумінні, тобто, як сукупність нормативно-правових актів (далі – НПА). На другій стадії здійснювалася перевірка висунутої гіпотези щодо існування забезпечення НПА суб'єктів ПУІС України, яка складалася із наступних етапів: 1) встановлюємо існування правоустановчих актів суб'єктів (органів) ПУІС України; 2) з'ясовуємо мету створення; 3) визначаємо предмет відання (завдання та функції); повноваження (права та обов'язки) суб'єктів ПУІС України.

Було реалізовано ці етапи для: 1) органів ПУІС України (Міністерство цифрової трансформації України (далі – Мінцифри); Державна служба спеціального зв'язку та захисту інформації України; Національна комісія, що здійснює державне регулювання у сферах електронних комунікацій, радіочастотного спектра та надання послуг поштового зв'язку; Державний комітет телебачення і радіомовлення; 2) органів місцевого самоврядування України; 3) інституцій громадянського суспільства, наприклад, громадських організацій («Електронна Україна»; «Лабораторія цифрової безпеки»); 4) суб'єктів господарювання (медіа-оператори та контент-провайдери, телекомунікаційні оператори та інтернет-провайдери та ін.).

Висвітливо окремі аспекти дослідження існування правового забезпечення Мінцифри. Правоустановчим актом є Положення про Міністерство цифрової трансформації України [5]. Мета функціонування Мінцифри кореспондує як з Концепцією розвитку цифрової економіки та суспільства України на 2018-2020 роки [6]), так і Стратегією цифрової трансформації соціальної сфери [7]. Правовий статус Мінцифри визначено як головного органу у системі центральних органів виконавчої влади, який забезпечує формування та реалізацію державної політики у 9 сферах, зокрема: цифровізації, цифрового розвитку, цифрової економіки, цифрових інновацій та технологій, робототехніки та роботизації, електронного урядування та електронної демократії, розвитку інформаційного суспільства, інформатизації; впровадження електронного документообігу; надання електронних та адміністративних послуг; електронної ідентифікації та електронних довірчих послуг; розвитку ІТ-індустрії; розвитку та функціонування правового режиму Дія Сіті; хмарних послуг [5].

Аналіз НПА, які постають правовим забезпеченням Мінцифри, переконує, що до структури апарату Мінцифри включено 15 Директоратів. Водночас, введення в Україні правового режиму воєнного стану вплинуло на підхід керівництва Мінцифри до визначення структури апарату та окремих пріоритетів у формуванні та реалізації державної політики у сферах його відання. Нова структура включає 11 Директоратів, які функціонують відповідно до Положень про їх діяльність [8]. Отже, прийняті нові НПА, які доповнюють правове забезпечення Мінцифри.

Під час перевірки гіпотези, з одного боку, переконалися, що існує нормативне закріплення управлінських та публічно-сервісної функцій Мінцифри України. З іншого боку, встановлено, що існують випадки, коли для реалізації вказаних функцій відсутні повноваження. Наприклад, у структурі Положення [8] відсутні пункти, які б мали закріплювати повноваження для належної реалізації функцій Директоратів. Вважаємо, що недостатньо закріпити у Положенні лише структуру, завдання та функції. Тобто, Департамент правового забезпечення цифрової трансформації має відкоригувати певні пункти цього Положення.

Визначено та систематизовано НПА, які підтверджують, що Мінцифри України постає об'єктом правового забезпечення. Аналогічні висновки було отримано і для інших суб'єктів ПУІС України. Здійснено пропозиції щодо удосконалення підходу до перевірки висунутої гіпотези: 1) запропоновано здійснення комплексного нормативно-правового (виконання необхідних умов) та практичного (виконання достатніх умов) аналізу стану правового забезпечення суб'єктів ПУІС

України. Під час практичного аналізу необхідно проводити функціональний аудит, про який йдеться у Стратегії [1]; 2) суб'єкти правотворчої діяльності повинні здійснювати підготовку до застосування положень Закону України «Про правотворчу діяльність» [9] задля приведення правового забезпечення суб'єктів ПУІС України у відповідність до Закону.

Література:

1. Деякі питання реформування державного управління України: Розпорядження Кабінету Міністрів України від 21.07.2021 № 831-р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/go/831-2021-%D1%80> (дата звернення: 22.08.2025).
2. Моніторингові звіти Програми SIGMA. Державне управління в Україні. 2023. URL: <https://www.sigmaxweb.org/publications/monitoringreports.htm> (дата звернення 18.08.2025).
3. The Principles of Public Administration. OECD. Paris. 2023. URL: <https://www.sigmaxweb.org/publications/Principles-of-Public-Administration-2023-edition-UKR.pdf> (дата звернення 18.08.2025).
4. Воронкова О.І. Правове забезпечення публічного управління інформаційною сферою України: концепція та модель дослідження. *Актуальні проблеми держави і права* : збірник наукових праць. 2025. Випуск 105. С. 53–65. DOI: <https://doi.org/10.32782/apdp.v105.2025.7>.
5. Питання Міністерства цифрової трансформації : Постанова Кабінету Міністрів України від 18.09.2019 № 856 URL: <https://zakon.rada.gov.ua/go/856-2019-%D0%BF> (дата звернення: 22.08.2025).
6. Про схвалення Концепції розвитку цифрової економіки та суспільства України на 2018–2020 роки та затвердження плану заходів щодо її реалізації : Розпорядження Кабінету Міністрів України від 17.01.2018 № 67-р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/go/67-2018-%D1%80> (дата звернення: 22.08.2025).
7. Про схвалення Стратегії цифрової трансформації соціальної сфери : Розпорядження Кабінету Міністрів України від 28.10.2020 № 1353-р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/go/1353-2020-%D1%80> (дата звернення: 22.08.2025).
8. Про внесення змін до структури апарату Міністерства цифрової трансформації України: Наказ Міністерства цифрової трансформації України від 26.07.2022 р. № 165/к URL: <https://thedigital.gov.ua/ministry> (дата звернення 23.08.2025).

9. Про правотворчу діяльність: Закон України від 24.08.2023 № 3354-IX. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/go/3354-20> (дата звернення: 23.08.2025).

DOI <https://doi.org/10.30525/978-9934-26-615-7-17>

**EUROPEAN ADMINISTRATIVE SPACE AND PRINCIPLES
OF ADMINISTRATIVE LAW:
ISSUES OF INTEGRATING INFLUENCE**

**ЄВРОПЕЙСЬКИЙ АДМІНІСТРАТИВНИЙ ПРОСТІР
ТА ПРИНЦИПИ АДМІНІСТРАТИВНОГО ПРАВА:
ПИТАННЯ ІНТЕГРУЮЧОГО ВПЛИВУ**

Hryshyna N. V.

*Candidate of Legal Sciences, Associate
Professor,
Head of the Department of State and
Legal Disciplines,
Faculty of Law,
V.N. Karazin Kharkiv National
University
Kharkiv, Ukraine*

Гришина Н. В.

*кандидат юридичних наук, доцент,
завідувач кафедри державно-
правових дисциплін юридичного
факультету
Харківського національного
університету імені В.Н. Каразіна
м. Харків, Україна*

У європейському адміністративному праві питання ролі його принципів набуває особливого значення, оскільки саме вони забезпечують спільне підґрунтя для функціонування на спільних засадах органів публічної влади різних держав. Європейський адміністративний простір є результатом поєднання різних національних правових систем, які формувалися протягом тривалого історичного розвитку та відображають відмінні уявлення про співвідношення публічної влади і особи. У цьому середовищі принципи адміністративного права виконують інтегративну функцію, забезпечуючи узгодженість підходів до організації та діяльності публічної адміністрації, до створення адміністративного законодавства, а також є основою, базисом відносин особи з публічною владою.

При цьому не йдеться про повну уніфікацію, оскільки правові ідеї, що лежать в основі європейського адміністративного права, у кожній державі отримують власне вираження. Кожна національна система інтерпретує спільні засади через призму свого історичного досвіду,